

MC-Tuần Thánh-thứ hai
(Is 42,1-7/Ga 12,1-11)
Duyên Thập Tự Lê Văn Đoàn

NHỮNG HƯƠNG VỊ

Chúng ta như đang cùng nhau hiện diện trong ngày thứ hai Tuần Thánh hôm nay để lắng nghe và chia sẻ Lời Chúa. Cánh cửa đã được mở ra cho tuần lễ thánh thiêng nhất trong năm. Tuần lễ mà chúng ta sẽ sống lại, từng bước một, những ngày cuối cùng của Chúa Giêsu, cuộc khổ nạn, cái chết và sự phục sinh vinh quang của Ngài. Và hôm nay, Phụng Vụ trao cho chúng ta hai bài đọc, hai bức tranh, mời gọi chúng ta suy tư sâu sắc về những hương vị mà chúng ta nếm hưởng và mang đến cho cuộc đời này, về những hương thơm mà chúng ta lan tỏa xung quanh.

1. Hương vị của người môn đệ trung tín: hương thơm của công lý và dịu dàng

Bài đọc thứ nhất, trích từ sách Isaia (Is 42,1-7), giới thiệu cho chúng ta hình ảnh Người Tôi Trung của Thiên Chúa. Một người được chọn, được yêu thương, người mà Thiên Chúa đặt trọn niềm vui. Người tôi trung này sẽ không to tiếng quát tháo, không bẻ gãy cây sậy bị giập, sẽ không tắt tim đèn còn khói. Người sẽ mang lại công lý bằng sự dịu dàng và kiên trì. Người sẽ mở mắt cho người mù và giải thoát những ai đang bị giam cầm trong bóng tối.

Hương thơm nào tỏa ra từ người Tôi Trung này của Thiên Chúa? Đó là hương thơm của công lý, nhưng là một công lý được bao bọc trong sự dịu dàng và lòng trắc ẩn. Đó là hương thơm của sự khiêm hạ, của việc phục vụ vô vị lợi, của lòng quan tâm đến những người nhỏ bé nhất, yếu đuối nhất.

Và chẳng phải đó là hương thơm của chính Chúa Giêsu sao? Chúa Giêsu, Người Tôi Trung tuyệt hảo, đến không phải để được phục vụ, nhưng để phục vụ và hiến mạng sống làm giá chuộc cho muôn người (Mc 10,45). Chúa Giêsu, người đón tiếp những người tội lỗi, chữa lành những người bệnh tật và giải thoát những người bị quỷ ám. Chúa Giêsu và cuộc khổ nạn của Ngài là sự hoàn tất trọn vẹn lời tiên tri của ngôn sứ Isaia.

Từ Người Tôi Trung này, từ Chúa Giêsu, chúng ta hưởng nếm sự kiên nhẫn vô biên, lòng thương xót vô bờ bến, tình yêu tự hiến cho đến cùng. Chúng ta hưởng nếm sự bình an mà Ngài trao cho chúng ta, sự tha thứ mà Ngài ban cho chúng ta, niềm hy vọng mà Ngài khơi dậy trong lòng chúng ta.

2. Hương vị tương phản: Tình yêu và lợi ích, ánh sáng và bóng tối

Tin Mừng theo Thánh Gioan (12,1-11) đưa chúng ta vào một cảnh thân mật, một bữa ăn tại Bêtanía, nơi những hương vị trộn lẫn và đối lập nhau.

Nơi đó có cô Maria lấy một bình dầu thơm cam tùng nguyên chất, rất đắt tiền, xúc chân Chúa Giêsu. Dầu thơm này, tràn ngập cả nhà, là hương thơm của tình yêu, lòng biết ơn, sự tôn kính. Đó là một hương thơm của một lòng mến kín đáo, một hành động báo trước việc mai táng Chúa Giêsu. Số tiền này đã được chỉ ra, như là một lễ vật vượt quá mọi giới hạn, một sự hiến dâng trọn vẹn, không tính toán. Cô Maria, bằng hành động của mình, cho chúng ta hưởng nếm vẻ đẹp và hương vị của tình yêu vô vị lợi.

Và rồi, có Giuđa Iscariot, một người trong nhóm các môn đệ của Chúa. Anh ta phản nộ, với lý do là phải nghĩ đến người nghèo, không được hoang phí như thế. Nhưng Tin

Mừng cho chúng ta thấy động cơ thực sự của anh ta: anh ta là một tên ăn cắp và đã từng đút túi riêng khoản tiền trong quỹ chung. Hương vị của Giuđa là hương vị của sự tham lam, dối trá, phản bội. Đó là một mùi hôi thối làm ô nhiễm bầu không khí.

Cuối cùng, có các thượng tế, những người quyết định giết Chúa Giêsu và anh Lazarô. Họ ghen tị với thành công của Chúa Giêsu, nhất là qua việc Chúa cho anh Lazaro sống lại. Họ sợ mất quyền lực và tầm ảnh hưởng nơi công chúng. Hương vị của họ là hương vị của sự sợ hãi, kiêu ngạo, thù hận. Một mùi kinh tởm bóp nghẹt sự thật và sự sống. Chúa Giêsu đón nhận hương thơm của cô Maria, vì đó là hương thơm của tình yêu, sự khiêm hạ, sự tôn kính. Ngài không thể chấp nhận hương vị của Giuđa và các thượng tế, vì đó là hương vị của ích kỷ, dối trá, sự chết.

3. Còn chúng ta, chúng ta tỏa ra hương thơm nào?

Hôm nay, trong thứ hai Tuần Thánh này, câu hỏi đặt ra cho chúng ta một cách triệt để: chúng ta tỏa ra hương thơm nào trong cuộc sống của mình? Động cơ sâu xa của hành động của chúng ta là gì? Chúng ta mang đến cho thế giới những hương vị nào?

Hương thơm của những việc làm của chúng ta có phải là hương thơm của tình yêu, sự phục vụ, lòng trắc ẩn, công lý, như hương thơm của cô Maria và Người Tôi Tớ trong sách Isaia không? Hay đó là thứ hương vị của sự ích kỷ, phù phiếm, dối trá, tham lam, như hương vị toát ra từ Giuđa và các thượng tế?

Cuộc Khổ Nạn của Chúa Giêsu, mà chúng ta sẽ sống lại trong tuần này, là một nguồn hương vị vô tận. Nó cho chúng ta hưởng nếm hương vị của sự tha thứ, hòa giải, hy vọng. Nó cho chúng ta hương vị của tình yêu tự hiến cho đến cùng, của sự phục vụ khiêm hạ, của sự thật chiến thắng sự dối trá.

Và như vậy, chúng ta hãy để mình thấm đẫm hương thơm của Chúa Kitô. Chúng ta hãy để cho sự hy sinh của Ngài thanh luyện chúng ta. Chúng ta hãy để cho tình yêu của Ngài biến đổi chúng ta. Và ước gì cuộc sống của chúng ta trở thành một hương thơm của tình yêu, công lý và hòa bình, dâng lên Thiên Chúa và trao tặng cho anh chị em của chúng ta.